

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— “Ακουσε, κορίτσι μου, όχι μόνο δε θα έμποδισι την καταστροφή ή αφοσίωσή σου στον κόμητα της Θούνης, αλλά και τη δική σου τη ζωή θα σου στοιχίσει, στο προλέγω! Παρατήσου λοιπόν και γίνε σύμμαχός μου” θα σε κάνω τόσο δυνατή και τόσο πλούσια, ώστε και οι ευγενέστερες κυρίες θα υποκλίνονται μπροστά σου.

Μι’ άστραπη πέρασε από τα μάτια της Μαγδαληνής φόνηκε σά να σκέφτεται.

— Μή με πειράζετε! Ψιθύρισε τέλος.

— “Ω! “Ω! σκέφθηκε ο Βρινδινός του οποίου το εξαγριωμένο πρόσωπο άλλαξε έκφραση. “Η μικρούλα άρχισε να πέφτη, δειλάζεται. Στ’ αλήθεια, προτιμώτερο είνε αυτό!”

— “Εξ άλλου, επρόσθεσε, η Μαγδαληνή, και αν υποθέσουμε ότι γινόμουν σύμμαχός σας, σέ τι θα μπορούσα να σάς φανώ χρήσιμη. — “Ανδέν εναντιώθητε διόλου στα σχέδια μου, αν δεν αναμυχήτε στο παραμικρό και αν μ’ αφήσετε να κανονίσω εγώ τα πράγματα.

— Αυτό είν’ εύκολο! είπε η Μαγδαληνή.

— Μονάχα, είπε ο Βρινδινός, θα μου χρειάζοταν ένα χέγγυο της ελκρινείας σας...

— Τι είδους χέγγυο;

— Να μου επιστρέψετε την επιστολή την οποία πήρατε από τον Φλορεστάν και έπειτα και τις τρεις χιλιάδες σκούδα για να τα μοιράσουμε κι’ οι τρεις μας.

— Και σεις, είπε η Μαγδαληνή, υποσχεθείτε να μās πλουτίσετε και τους τρεις μας, εσάς δηλαδή, έμένα και τον κύριο ντε Μορλάκ;

— Μάλιστα.

— Σεχνάτε κάτι, κύριε Βρινδινέ.

— Τι πράγμα;

— “Ότι έπειδή έμπιστευθήκατε βέβαια αυτήν την ιστορία στον υποκόμητα, θα μās προλάβει και θα πλουτίσει μονάχα εκείνος. — Για τόνον κοιτού λοιπόν με πέρνετε; φώναξε ο Βρινδινός. “Ο υποκόμης δε θα μάθι τίποτε, παρά αφού υποχρεωθεί δι’ έγγραφου του να μου παραχωρήση το μισό της περιουσίας του.

— Λοιπόν έτσι; Δεν του είπατε ακόμη τίποτε;

— Τίποτε απολύτως. Μονάχα του υποσέθηκα ότι θα τον κάνω πλούσιο και δυνατό. Τόν τρόπο με τόν οποίο θα το κατορθώσω αυτό περιμένει να μάθι.

“Η Μαγδαληνή σηκώθηκε θριαμβευτικά.

— “Έμαθα ότι ήθελα να μάθω! φώναξε.

Και δείχνοντας την πόρτα στον Βρινδινό, επρόσθεσε.

— Τώρα, βγίτε έξω!

“Η φράση αυτή χτύπησε το Βρινδινό σά ροπαλό” έμεινε δισταχτικός για μιά στιγμή κι’ έπειτα φώναξε:

— “Ετσι λοιπόν με κορόιδευες, άρχεαι!

Και όρμησε κατά της Μαγδαληνής, μιά αυτή επρόσθεσε κι’ έβαλε μπροστά της ένα τραπέζι το οποίο άπομάκρυνε για μιά στιγμή τόν κίνδυνον, και βάζοντας στο στόμα της μι’ άσημένια σφυρίχτρα, ή οποία κρεμόταν στο στήθος της, άρχισε να σφυραίει.

“Ο Βρινδινός έσκασε στα γέλια.

— Σφύρα!... της έλεγε, σφύρα! όσο θέλεις! Κανείς δεν θα σ’ άκούσει και θα πεθάνεις εδώ χωρίς να πάρει κανείς είδηση.

Και συγχρόνως με μιά νεανική κίνηση πήδηξε πάνω άπ’ το τραπέζι και πιάνοντας τη Μαγδαληνή την παρέσυρε στην όρμη του ως τόν τοίχον.

Τότε μιά πάλι άγρία, μιά σιωπηλή πάλι, άρχισε μεταξύ του γέρον και της κόρης. Κανείς τους δεν έβγαζε λέξη, έπειδή κι’ οι δυο φοβόντουσαν μήπως προκαλέσουν την προσοχή του υποκόμητος Φλορεστάν, ο οποίος βρισκόταν άπάνω.

“Η Μαγδαληνή υπερασπιζόταν τόν έαυτό της σά λέαινα, αν και άπό τόν λαίμό της έτρεχε ποτάμι τόν αίμα, γιατί ο Βρινδινός προσπαθούσε να την πιάσει άπό τόν λαρυγγί και να την πνίξει με τά νύχια του.

Καθώς όμως τά χέρια του έκαναν μάταιες προσπάθειες για να πνίξουν την κόρη, ένωσε ένα χαρτί να τρίζη κάτ’ άπ’ τόν περιστήριό της. Είτον το περιφημο γράμμα!

Τότε έγινε σάν τρελλάδος και διπλασιάζοντας τις προσπάθειές του προσπαθούσε να έξοκίσει τόν περιστήθιο της Μαγδαληνής.

“Εκείνη είχε άρχισι να χάνει τις δυνάμεις της, μιά μόλις ένωσε

τό σκοπό του κακούργου έμψυχώθηκε.

Γεμάτη άγανάκτηση ξανάβρε και πάλι δύναμη για να ξεφύγει άπό τά χέρια του άτίμου, επρόσθεσε μάλιστα και σφύριξε για δεύτερη φορά, δυνατότερα άπό την πρώτη.

“Αλλά μονάχα αυτό μπόρεσε να κάνει γιατί τόν νευρικό παροξυσμό της τόν διαδέχτηκε μιά τελεία εξάντληση. “Έγειρε τόν κεφάλι της, άφησε τά χέρια της να πέσουν κι’ έπαψε πιά ν’ άμύνεται.

Βλοσυρός κι’ αφρίζοντας ο Βρινδινός ρίχτηκε επάνω της κι’ άρχισε να της σφίγγει τόν λαίμό, βγάζοντας έν’ άγριο έπαφώνημα.

“Αλλά άμέσως δυο δυνατό χέρια τόν άρπαξαν άπό τή μέση, του έκοψαν τήν άναπνοή, τόν άνάγκασαν να χαλαρώσει τόν σφίξιμό του και τόν επέταξαν τρία βήματα μακριά, μισοπεθαμένον, άπάνω στις πλάκες.

Αυτός πού τόνον εγκαίρως είχαν επέμβει για να σώση τή νέα έφερε τά οικόσημα της Θούνης και ήταν ο ίπποκόμος της Δολόρας Φριτζ.

“Επιφορτισμένος άπό την κόμησα να συνοδεύει παύτου τη Μαγδαληνή, την περίμενε έξω κάθε φορά πού πήγαινε να έπισκεφθή τόν σπίτι του περιφράκτου, κόβοντας βόλτες.

“Ο Βρινδινός άγνοούσε τή λεπτομέρεια αυτή άν και όταν άκουσε χτύπο στην πόρτα κι’ έσκυψε άπό τόν παράθυρο να δει ποιός είνε, είχε δει τόν άκόλουθο να κτυπά.

“Ο Φριτζ, τεράστιος Άλσατός, γεμάτος λεπτότητα, σερόταν κι’ άγαπούσε, όπως όλοι οι υπηρέτες του μεγάρου της Θούνης, τη Μαγδαληνή, γι’ αυτό και ποτέ δεν την είχε ρωτήσει τί πήγαινε κι’ έκανε στο μυστηριώδες εκείνο σπίτι.

— Τι ήθελε αυτός; ρώτησε σέ βαρεία διάλεκτο τη Μαγδαληνή, στηρίζοντας τόν βαρύ του γόνατο άπάνω στο στήθος του Βρινδινού.

— Δεν ξέρω, άπάντησε ή γενναία κόρη. Ίσως είνε κανείς κλέπτης ή δολοφόνος” τόν βρήκα άκριβώς τή στιγμή πού άνοιγε αυτό έδώ τόν κιβώτιο.

“Ο Φριτζ χαμαγέλασε. “Έβγαλε άπό τή μέση του ένα μαχαίρι και τόν στήριξε άπάνω στο στήθος του δολοφόνου.

— Μή τόν φονεύσεις, καλέ μου Φριτζ! είπε ή Μαγδαληνή επεμβαίνοντας. Δέ θέλω αίματα έδώ...

— “Έχετε δικίον” θα βρωμίσει! άπάντησε ο Άλσατός. Θά τόν πάρω και θα τόν σιγουρίσω έξω.

— “Όχι, έχω δικό μου σχέδιο γι’ αυτό.

— Τότε καλά.

— Φίμωςέ τον και δέσε τον στερεά...

— “Α, καταλαβαίνω, θέλετε να τόν παραδώσετε στην κρεμάλα.

“Ακούγοντας τή λέξη «κρεμάλα» ο Βρινδινός άναπήδησε σάν κάπρος, με τόν γόνατο του Φριτζ βάραινε άκόμα περισσότερο στο στήθος του.

Σέ λίγο ο Βρινδινός είταν ένας όγκος αδρανής. Δεμένος χειροπόδαρα, με τόν στόμα φιμωμένο, φαινόταν σάν πτώμα.

Τότε ή Μαγδαληνή είπε στο Φριτζ:

— Πάρτ’ τον στους ώμους σου κι’ άκούλουθι με.

“Ο ίπποκόμος υπάκουσε κι’ ώδήγησε τόν Βρινδινό σ’ ένα στενό και άνάερο δωμάτιο του υπογείου. “Εκεί ο Φριτζ ξεροτρώ-

θηκε τόν γέρο και τόν μέταξε σέ μιά γωνιά.

— Σ’ εύχαριστώ, καλέ μου Φριτζ, είπε ή Μαγδαληνή. Σέ παρακαλώ τώρα να με περιμένεις έξω και δε θ’ άργήσω να έλθω.

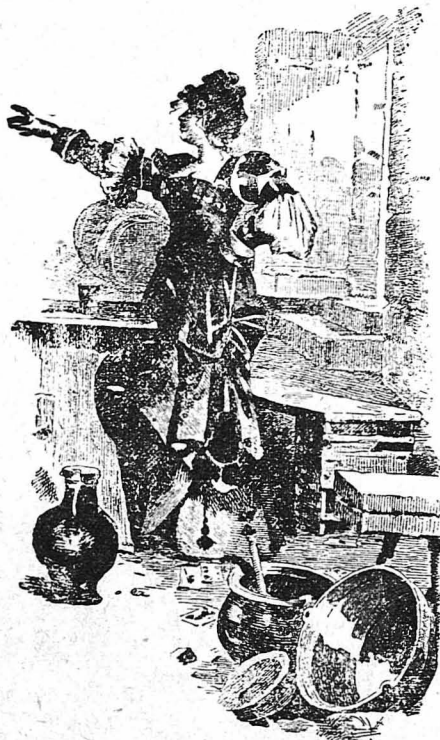
“Ο Φριτζ δεν ήθελε άλλες λεπτομέρειες. Στό μέγαρο της Θούνης υπάκουαν με στρατιωτική πειθαρχία όλοι σ’ ότι τούς έλεγε ή Μαγδαληνή. “Όταν έμεινε μόνη ή Μαγδαληνή έσκυψε πρός τόν Βρινδινό.

— Βεβαιωθείτε, κύριε Βρινδινέ, του είπε, ότι άπόψε, άμα ο κύριος ντε Μορλάκ θα έχει φύγει πιά άπό την Τουρναίη και σεις δε θα μπόρείτε πιά να με βλάψετε, θα είσθε έλευθερος” σάς δίνω τόν λόγο μου.

Και με τήν παρηγορητική αυτή φράση, άφησε τόν Βρινδινό, άφου προηγουμένως τόν έκλειδωσε στη φυλακή του με διπλή στροφή του κλειδιού.

Βγαίνοντας έπήγε στην κάτω αίθουσα του σπιτιού” εκεί έβγαλε άπό τήν τσέπη της ένα κομμάτι χαρτί και άφου έγραψε χαμιά είκοσιόρα γραμμές τις υπέγραψε με τόν όνομα Βρινδινός. “Έκανε μιá πλαστογραφία, μιά την έκανε χωρίς να διστάσει καθόλου και χαμογελώντας μάλιστα.

(Άκολουθεί)

Δείχνοντας την πόρτα είπε: — Τώρα βγίτε έξω.